

Arrestnummer C'1 748 / 2024
Repertoriumnummer 2024 / 1915
Datum van uitspraak 31 mei 2024
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2023/PGG/2789 2023/VJ11/866

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2023/PGG/2789 - 2023/VJ11/866

Not.nr. GE.64.H2.160170/22

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **VOGELBESCHERMING VLAANDEREN. (ON**
met maatschappelijke zetel te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt:

“soortenbescherming

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 12 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer (Soortenbesluit), namelijk onder zich te hebben gehad, vervoerd, verhandeld of geruild te hebben, te koop of in ruil te hebben aangeboden, van specimens of eieren van beschermde diersoorten of van specimens van beschermde plantensoorten of andere organismen van de onder categorie 1, 2 of 3 in bijlage 1 van hoger vernoemd besluit vermelde,

meer bepaald 40 ongeringde fazanten (*Phasianus colchicus*, opgenomen onder categorie 2 van bijlage 1) onder zich te hebben gehad

te op 22 oktober 2022

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. § 1 al.1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid”.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost -Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 28 juni 2023 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging tot een **geldboete van 16.000 euro**, zijnde 2.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 24 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 58,24 euro.

Gerechtskosten

Veroordeelt *tot betaling van de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 34,98 euro.*

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en gegrond.

Veroordeelt *tot het betalen aan de burgerlijke partij de som van **1.750 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 22 oktober 2022 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Veroordeelt *tot de kosten en begroot de rechtsplegingsvergoeding op **600 euro**.*

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd op de griffie van de hiervoor vermelde rechtbank hoger beroep ingesteld op:

- 13 juli 2023 door de beklaagde
- 13 juli 2023 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden op die dag ook elk een verzoekschrift in, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 10 november 2023 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op 15 februari 2024.

Op de rechtszitting van 15 februari 2024 werd de zaak ambtshalve uitgesteld naar deze van 29 maart 2024.

Op die laatste rechtszitting verklaarden (de advocaten van) alle partijen dat alle eventueel laattijdig meegedeelde en/of laattijdig neergelegde conclusies in het debat mogen worden gehouden.

1.4. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 29 maart 2024 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door
meester voor meester beiden advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

- de burgerlijke partij Vogelbescherming Vlaanderen in haar middelen vertegenwoordigd
door meester voor meester beiden advocaat met
kantoor te

2. De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 28 juni 2023 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. Hetzelfde geldt voor de grievenformulieren.

De advocaat van de beklaagde bepaalde nauwkeurige grieven over de procedure, de straf en over de burgerrechtelijke rechtsvordering van Vogelbescherming Vlaanderen.

Het openbaar ministerie was nauwkeurig in de aanduiding van de straf als grief.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. Van het beroepen vonnis neemt het hof het feitenoverzicht over, namelijk:

“3. Op 22 oktober 2022 stelde de natuurinspecteur navolgend proces-verbaal op van hun vaststellingen die dag:

1. AANLEIDING

Ambtshalve toezichtronde dd. 22/10/2022 in de regio inzake het Soortenbesluit en de Jachtregelgeving in het Vlaams Gewest. Omstreeks 10:19 uur zien wij een jachtgroep die wij aanspreken voor een controle. Jachtrechthouder spreekt ons aan over een bosperceel gelegen naast zijn woning waar de aanpalende landbouwer schade heeft toegebracht aan de bosrand. Wij zeggen hem dit te zullen bekijken. Hierop begeven wij ons naar de woonplaats van

2. VASTSTELLING

Omstreeks 11:00 uur zijn wij ter plaatse en stappen de bosrand af waar de landbouwer schade heeft toegebracht. Wij begeven ons ook verder in het bos omdat wij een trechtersval zien staan om deze te controleren. Deze staat echter niet vangklaar opgesteld. Wij zien verder in het bos 2 tuinhuisen staan en besluiten deze te bekijken. Het eerste tuinhuis is leeg maar is ingericht voor het houden van dieren. Er is een zitstok aangebracht op manshoogte en er staat een drinkbak voor pluimvee.

Wanneer wij het 2de tuinhuis benaderen zien wij dat aan de achterzijde voedertonnen gestockeerd staan. Naast het tuinhuis staat ook een kooival. Wij begeven ons naar de voorzijde van het tuinhuis en zien dat de vensters aan de binnenzijde bekleed zijn met gaas. Wij kijken naar binnen en zien een groot aantal fazanten zitten. De vogels zijn niet voorzien van een pootring, waardoor deze niet reglementair worden gehouden.

*blijft aan het tuinhuis staan terwijl en
zich met de wagen begeven naar woonplaats van*

Wij bellen aan maar er is niemand aanwezig. Wij zien dat er in de tuin iemand werkzaamheden aan het uitvoeren is en roepen deze persoon aan. Wij stellen ons voor in naam en hoedanigheid en vragen hem of hij wil opbellen en hem vragen om naar huis te komen. Dit omstreeks 11:26 uur. Na enkele minuten zien wij vanop de oprit van dat een deel van de wagens aanwezig tijdens de jacht van deze ochtend zich parkeren in het veld aan de overzijde van

Omstreeks 11:50 uur arriveert samen met Wij stellen ons voor in naam en hoedanigheid en delen hen onze vaststellingen mee, namelijk het houden van fazanten zonder pootring. vraagt ons of wij het recht hebben in de tuin van te lopen zonder zijn toestemming. Wij wijzen hen op onze toezichtrechten en op het feit dat het tuinhuis niet in de tuin staat maar in de bosrand. erkent de feiten.

In het kader van een verdere controle van zijn woonplaats en aanhorigheden, vragen wij of hij bereid is vrijwillig toestemming te geven tot huiszoeking. Na overleg met is hij bereid vrijwillig toestemming te geven tot huiszoeking van het desbetreffend tuinhuis en het jachthuis naast de woning, maar niet tot de woning zelf.

3. HUISZOEKING

3.1. TOESTEMMING TOT HUISZOEKING

geeft ons, vrijwillig, wetende dat hij dit kan weigeren en voorafgaand aan enige opsporingsdaad, op 22/10/2022 om 11:56 uur toestemming tot huiszoeking in het tuinhuis en het jachthuis naast de woning (zie bijlage 1).

3.2. VASTSTELLINGEN

Jachthuis naast de woning:

Bij het betreden van het jachthuis zien wij 4 jutte zakken liggen. In deze zakken zitten pluimen van fazanten.

Tuinhuis bosrand:

Hier worden een 40 tal ongeringde fazanten gehouden. Zowel hennen als hanen.

verklaart hierover spontaan dat deze voor eigen gebruik zijn om enkele feestjes te geven met de feestdaen.

Om 12:42 uur arriveren

voor het slachten

van de fazanten. Zij verlaten het terrein terug om 13:00 uur.

Achter Jachthuis:

Tijdens het verhoor toont waarin de fazanten zijn vervoerd.

ons dat hier een 10-tal dozen staan voor

Verklaring/Verhoor:

Op zaterdag 22/10/2022 om 13:10 uur wordt de verdachte op zijn woonplaats te door ons verhoord conform de SALDUZ- regelgeving (categorie I11/5). De verdachte wordt tijdens het verhoor bijgestaan door Meester Het volledige proces-verbaal van verhoor wordt als bijlage 2 bij dit proces-verbaal gevoegd. Het verhoor verliep rustig en zonder incidenten.

Besluit houdende bestuurlijke maatregelen

Op 22/10/2022 wordt het Besluit houdende bestuurlijke maatregelen BHBM. opgesteld.

Conform artikel 16.4.7. § 1. 3° en § 2. 5° wordt d.d. 22/10/2022 de bestuurlijke maatregel genomen teneinde het misdrijf te doen ophouden:

- Ter plaatse slachten van 40 niet geringde fazanten hennen en hanen op 22/10/2022.

De fazanten worden in ons bijzijn ter plaatse geslacht. De bestuurlijke maatregel inzake de slachting van de niet reglementair gehouden fazanten werd afdoende uitgevoerd op 22/10/2022.

Wij besluiten de geslachte fazanten over te brengen naar het VOC in als voer voor hun dieren. Zij nemen deze in ontvangst op 22/10/2022 (zie bijlage 4).

4. Op 22 oktober 2022 werd van de beklaagde volgend verhoor (in vraag- en antwoordvorm) afgenomen.

Vraag: hoelang heeft u fazanten?

Antwoord: een 3-tal weken.

Vraag: van waar komen de fazanten juist?

Antwoord: gekregen van een vriend uit Frankrijk.

13:22 uur: verlaat even het verhoor, het wordt hem te veel. Meester blijft zitten.

13:23 uur: komt terug.

Vraag: hoe zijn deze fazanten hier gekomen?

Antwoord: ik heb deze opgehaald.

Vraag: in wat heeft u ze vervoerd?

Antwoord: in jutte zakken en een aantal dozen in mijn wagen.

Vraag: heeft u een aankoopbewijs?

Antwoord: neen.

Vraag: voor wat dienden de fazanten?

Antwoord: de bedoeling was met de eindejaarsdagen een aantal feestjes te geven.

Vraag: hoe oud waren ze toen u ze opgehaald heeft?

Antwoord: bijna volwassen.

Vraag: waarom liggen in uw jachthuis jutte zakken met fazanten pluimen in?

Antwoord: blijven liggen van het ophalen.

Vraag: kan u ons de dozen van vervoer nog tonen?

Antwoord: daar moet ik voor kijken. Hij heeft ze ergens gezet.

13:31 uur: toont ons 10 dozen.

Vraag: u spreekt van "hij" heeft ze daar gezet. Wie is dat?

Antwoord: ik. Het was een verspreking. Ik neem mijn verantwoordelijkheid.

Op uw vraag, na lezing, of ik aan mijn verklaring iets wens te verbeteren of iets wens toe te voegen antwoord ik Neen.'

4. De overwegingen over de procedure en de schuld van het beroepen vonnis, die het hof tot de zijne maakt, luiden als volgt:

"5. De rechtbank gaat niet in op de vraag van de verdediging om advocaat te horen als getuige.

was niet enkel aanwezig tijdens de jacht, hij kwam ook met de beklaagde mee naar diens woning en handelde duidelijk als advocaat. Zo was hij aanwezig als advocaat bij het Salduzverhoor van de beklaagde. Het hoort niet dat een advocaat optreedt als advocaat én als getuige van zijn cliënt. 'Nul n'est témoin sous la robe'.

Bovendien draagt het horen van deze persoon niet bij aan de waarheidsvinding. Bij de eerste vaststellingen was hij niet aanwezig, de daaropvolgende gebeurden met een voorafgaande geschreven toelating tot huiszoeking.

6. De beklaagde werpt op dat 'de vaststellingen van 22/10/2022 gebeurden met miskenning van de onschendbaarheid van de woning'.

7. De controle op 22 oktober 2022 gebeurde in het kader van het toezicht op de naleving van het Soortenbesluit en de jachtwetgeving.

De verbalisanten handelden aanvankelijk als toezichthouders.

Artikel 16.3.10. DABM bepaalt de toezichtrechten van de toezichthouders en luidt:

Bij de uitvoering van hun toezichtopdrachten beschikken toezichthouders over de volgende toezichtrechten :

1° het recht op toegang, vermeld in artikel 16.3.12;

2° het recht op inzage en kopie van zakelijke gegevens, vermeld in artikel 16.3.13;

3° het recht van onderzoek van zaken, inclusief het monsternemings-, metings-, beproevings- en analyserecht, vermeld in artikel 16.3.14;

4° het recht van onderzoek van transportmiddelen, vermeld in artikel 16.3.17;

5° het recht op ondersteuning, vermeld in artikel 16.3.18;

6° het recht op het doen van vaststellingen door middel van audiovisuele middelen, vermeld in artikel 16.3.19;

7° het recht op bijstand van de politie, vermeld in artikel 16.3.21.

Artikel 16.3.12. DABM bepaalt:

Toezichthouders mogen altijd, zonder voorafgaande verwittiging, elke plaats vrij betreden en het benodigde materiaal meenemen. Zij moeten hierbij de interne en externe veiligheidsprocedures respecteren.

Tot de bewoonde lokalen hebben ze echter alleen toegang als ze aan een van de volgende voorwaarden voldoen:

1° ze hebben de voorafgaande en schriftelijke toestemming gekregen van de bewoner;

2° ze werden ertoe voorafgaandelijk en schriftelijk gemachtigd door de rechter in de politierechtbank. In dat geval hebben de toezichthouders alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en eenentwintig uur 's avonds.

Artikel 16.3.19. DABM bepaalt:

Zonder afbreuk te doen aan de regelgeving over de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, waaronder artikel 8 EVRM, en de regelgeving over de bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens, kunnen de toezichthouders vaststellingen doen met audiovisuele middelen.

De natuurinspecteurs hebben rechtsgeldig gebruik gemaakt van die toezichtrechten bij het vaststellen dat er fazanten gehouden werden in een gebouw in het bos. Dat gebouw was onbewoond en maakt geen deel uit van de woning van de beklaagde. Het ligt zelfs niet in de tuin maar in het bos, op een ander perceel.

De verdere vaststellingen gebeurden in de opsporingsfase gezien er op dat ogenblik reeds een misdrijf was vastgesteld. De huiszoeking werd met schriftelijke toestemming uitgevoerd.

8. *Zelfs al zou er sprake zijn van onregelmatig verkregen bewijs - wat niet het geval is - dan kan dit bovendien slechts nietig worden verklaard - en worden uitgesloten - indien de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straf van nietigheid, of de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces (artikel 32 Voorafgaande titel Wetboek van Strafvordering).*

Dit is niet het geval.

9. *De beklaagde ontkent niet dat hij fazanten hield.*

De fazant is een inheemse vogelsoort in de zin van artikel 1 van de Vogelrichtlijn (RL 2009/147/EG)

Artikel 1 bepaalt:

- 1. Deze richtlijn heeft betrekking op de instandhouding van alle natuurlijk in het wild levende vogelsoorten op het Europese grondgebied van de lidstaten waarop het Verdrag van toepassing is. Zij betreft de bescherming, het beheer en de regulering van deze soorten en stelt regels voor de exploitatie daarvan.*
- 2. Deze richtlijn is van toepassing op vogels, hun eieren, hun nesten en hun leefgebieden.*

Het Soortenbesluit van 15 mei 2009 gaf uitvoering aan de Vogelrichtlijn en de Habitatrichtlijn en is van toepassing op inheemse soorten.

Hoewel de fazant ook onder het jachtwild valt zijn de beschermingsmaatregelen van het Soortenbesluit erop van toepassing in zover het geen jachtdaad betreft.

Het bezit van fazanten is op zich geen jachtdaad zelfs al is het met het oog op (illegaal) uitzetten voor de jacht.

Het bezit van beschermde vogelsoorten is onderworpen aan voorwaarden. De vogels moeten in gevangenschap geboren en gekweekt zijn én geringd zijn met een gesloten voetring (artikel 41 Soortenbesluit).

Geen van de fazanten was geringd.

10. *De uitleg van de beklaagde dat de fazanten bestemd waren voor feestjes is totaal ongeloofwaardig. Zij waren onmiskenbaar bestemd om illegaal te worden vrijgelaten om vervolgens te worden afgeschoten.*

De beklaagde heeft ervaring met illegale jachtpraktijken. Hij werd in 2019 daarvoor reeds bestuurlijk beboet.

Al de elementen wijzen erop dat de beklaagde net voor een jachtpartij illegaal gehouden fazanten zou uitzetten.

De tenlastelegging is bewezen."

5.1 De beklaagde voert aan dat de strafvordering onontvankelijk is gezien er volgens hem sprake was van een onwettige huiszoeking. Ondergeschikt suggereert hij om het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de grondwettigheid van artikel 16.3.12 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

5.2 Artikel 16.3.12 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt: *“Toezichthouders mogen altijd, zonder voorafgaande verwittiging, elke plaats vrij betreden en het benodigde materiaal meenemen. Zij moeten hierbij de interne en externe veiligheidsprocedures respecteren.*

Tot de bewoonde lokalen hebben ze echter alleen toegang als ze aan een van de volgende voorwaarden voldoen:

1°ze hebben de voorafgaande en schriftelijke toestemming gekregen van de bewoner;

2°ze werden ertoe voorafgaandelijk en schriftelijk gemachtigd door de rechter in de politierechtbank. In dat geval hebben de toezichthouders alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en eenentwintig uur 's avonds.”

Op 22 oktober 2022 deden _____ als natuurinspecteur officier gerechtelijke politie/gewestelijk toezichthouder voor het Agentschap voor Natuur en Bos te _____ een ambtshalve toezichtronde in de regio _____ in het kader van het Soortenbesluit en de jachtregelgeving in het Vlaamse gewest. Zij waren derhalve toezichthouders in de zin van artikel 16.3.8, § 2, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid. Zij waren vergezeld van _____ natuurinspecteur in opleiding voor het Agentschap Bos en Natuur te _____

Omstreeks 10.19 uur zagen de toezichthouders een jachtgroep, die zij aanspraken voor controle. De beklaagde _____ sprak de toezichthouders zelf aan over een bosperceel gelegen naast zijn woning, waar de aanpalende landbouwer schade zou hebben toegebracht aan de bosrand. Om dit te bekijken, begaven de toezichthouders zich naar zijn woonplaats te _____. Omstreeks 11.00 uur waren zij daar ter plaatse.

De toezichthouders zagen in het bos twee tuinhuisen staan. Het eerste tuinhuis was leeg, maar ingericht voor het houden van dieren. Er was een zitstok op manshoogte en er stond een drinkbak voor pluimvee. Aan de achterzijde van het tweede tuinhuis zagen de toezichthouders voedertonnen staan. Er stond ook een kooival naast. Aan de voorzijde stelden zij vast dat de vensters aan de binnenzijde bekleed waren met gaas. Zij keken binnen en zagen een groot aantal fazanten zitten. Deze waren niet voorzien van een pootring (stuk 2).

Na deze vaststellingen begaven zij zich naar de woning van de beklaagde, waar zij aanbelden. Niemand opende de deur, maar zij zagen een persoon werken in de tuin van de woning. Zij verzochten die persoon om de beklaagde te bellen, wat deze deed. Omstreeks 11.50 uur kwam de beklaagde aan, samen met _____. De toezichthouders

deelden de beklaagde de vaststellingen van het houden van fazanten zonder pootring mee. vroeg de toezichthouders of zij het recht hadden in de tuin van de beklaagde te lopen. De toezichthouders antwoordden te verwijzen naar hun toezichtrechten en door er op te wijzen dat het tuinhuis niet in de tuin maar in de bosrand stond. Zij noteerden in het proces-verbaal: *"(De beklaagde) erkent de feiten"* (stuk 2).

Hoewel het tuinhuis geen woning betrof en het ook geen deel uitmaakte van de tuin van de woning, vroegen de toezichthouders de beklaagde om toestemming tot huiszoeking, wat de beklaagde om 11.56 uur uitdrukkelijk en mondeling en schriftelijk gaf (stukken 3 en 6). Hij vulde met een balpen het toestemmingsformulier als volgt aan: *"Ik ben niet akkoord dat er een zoeking op (=in) mijn tuin gebeurde, maar wil niet tegenwerken en geef de toestemming om in de cabine, achter mijn tuin mag binnenkomen (= binnen te komen) en ook in het jachthuis naast de woning."* (stuk 6).

Uit het locatiedossier volgt dat het tuinhuis waarin de fazanten werden gehouden en werden aangetroffen, zich niet bevond in de tuin van de woning van de beklaagde. Het tuinhuis bevindt zich op een perceel dat duidelijk visueel van de tuin van die woning is afgescheiden. Het betreft ook een ander perceel, namelijk met nummer terwijl het perceel van de woning nummer is (stuk 17).

Geen enkel dossiergegeven wijst er op dat de toestemming tot huiszoeking op een onrechtmatige wijze zou zijn bekomen of dat dit gebeurde in zogenaamd *"bedenkelijke omstandigheden"*. De natuurinspecteurs hebben op geen enkele wijze ertoe bijgedragen dat de beklaagde onder de indruk was. Voor zover dat zich voordeed, was dat volledig eigen aan hem. Dat hij niet bij machte zou zijn geweest rustig te reageren, dat hij lijkbleek werd en duidelijk erg emotioneel was, ingetogen was en met tranen in de ogen stond, belet niet dat hij met volle kennis van zaken toestemming tot huiszoeking heeft gegeven. Hij had ook eerst, geconfronteerd met de rechtsgeldige visuele vaststellingen van de natuurinspecteurs vooraleer zij het tuinhuis hadden betraden, de feiten erkend. Dit gegeven zal ook tot het geven van de toestemming tot huiszoeking hebben bijgedragen: hij wist en erkende dat hij een inbreuk had begaan. Dat een natuurinspecteur er op wees dat als hij geen toestemming gaf, dan een machtiging bij de politierechter zou gevraagd worden, is helemaal geen bedenkelijke of dwingende reactie, maar is integendeel een correcte voorlichting over de toepassing van de wet. Van een gebrekkige toestemming is geen sprake.

Hoe dan ook, was *in casu* een eventuele huiszoeking gedekt door de gegeven toestemming.

Aldus is het antwoord op de gesuggereerde prejudiciële vraag (die luidt: *"Schendt artikel 16.3.12 (Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid), in zijn huidige vorm de bepalingen van de artikelen 10, 11, 15 en art(ikel) 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met art(ikel) 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in die zin geïnterpreteerd dat de burgers die het voorwerp zouden uitmaken van een door het (d)ecreet toegelaten toezichthandeling door de in dat (decreet) bedoelde vaststellende "gewestelijke*

toezichthouder" in het kader van toezicht en opsporing van inbreuken op de milieuwetgeving, waarbij er zagezegd geen bijzondere voorafgaande en schriftelijke machtiging door de Politierechter of toestemming van de bewoner vereist is voor toegang tot niet - bewoonde lokalen (en zagezegd aldus ook voor bergplaatsen in de tuin), zich in een situatie zouden bevinden waarin zij niet dezelfde rechten en waarborgen zouden genieten als de verdachten die het voorwerp zouden uitmaken van een huiszoeking die een onderzoeksrechter beveelt in het kader van zijn gerechtelijk onderzoek met betrekking tot een of meer inbreuken op het Strafwetboek en op andere strafrechtelijke wetgevingen en waarbij wel toestemming van de bewoner of een voorafgaande toestemming van de Onderzoeksrechter noodzakelijk is om niet alleen de eigenlijke woning, doch ook de tuin en de garage te kunnen betreden.) niet onontbeerlijk om uitspraak te doen (art. 26, § 2, laatste alinea, Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof). Door het geven van de toestemming (art. 16.3.12, 1°, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, hiervoor aangehaald) bevond de beklaagde zich immers hoe dan ook in dezelfde situatie als een persoon ten aanzien van wie een onderzoeksrechter een bevel tot huiszoeking verleent.

Bovendien merkt het hof ten overvloede op dat ook in het kader van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid de bescherming van de onschendbaarheid van de woning en de aanhorigheden ervan door een rechter is voorzien, namelijk de politierechtbank (art. 16.3.12, 2°, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, hiervoor aangehaald).

Verder, en eveneens ten overvloede, stelt de beklaagde ten onrechte dat een onwettige huiszoeking de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering tot gevolg zou moeten hebben. In dat geval is er immers enkel sprake van bewijsuitsluiting en niet van de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering. De strafvordering en het recht om de strafvordering uit te oefenen ontstaan immers door het plegen van het misdrijf zelf, ongeacht de wijze waarop zij verder worden uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt.

Verder zou, vooraleer tot bewijsuitsluiting zou worden overgegaan, ook eerst de zogenaamde *Antigoon*-toets van artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering moeten plaatsvinden. Deze bepaling stelt: "*Tot nietigheid van onregelmatig verkregen bewijselement wordt enkel besloten indien:*

- *de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, of;*
- *de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of;*
- *het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces."*

Van geen van deze omstandigheden is sprake, zodat er hoe dan ook geen bewijsuitsluiting kan zijn.

6.1 De beklaagde vraagt, ondergeschikt, het horen van _____ als getuige.

6.2 _____ vergezelde de beklaagde toen de natuurinspecteurs de jachtgroep controleerden. Hij vergezelde de beklaagde ook toen deze bij zijn woning aankwam en de

natuurinspecteurs hem confronteerden met hun zintuiglijke, visuele vaststellingen met betrekking tot de ongeringde fazanten. wees de natuurinspecteurs op de vermeende noodzaak van een bevel tot huiszoeking voor hun vaststellingen.

Naderhand bleek dat advocaat is. Toen de beklaagde door de natuurinspecteurs verhoord werd, stond hij deze bij als advocaat.

Uit niets volgt dat advocaat is tussengekomen enkel omwille van de totale morele ontreddeering waarin de beklaagde zich zou bevonden hebben. Hij was er, zoals vermeld, al bij toen de beklaagde nog deel uitmaakte van een jachtgroep. Toen hij samen met de beklaagde aan de woning aankwam, was de beklaagde noch op de hoogte van de vaststellingen, zodat er toen zeker nog geen sprake van morele ontreddeering van de beklaagde kon zijn. De beklaagde ging er nog van uit dat de natuurinspecteurs er waren om de schade aan de bosrand vast te stellen. Dat pas toelating kreeg om met de beklaagde te overleggen eens hij zich als advocaat identificeerde, is vanzelfsprekend. Tegelijk maakt dit ook duidelijk dat toen de rol van advocaat en raadsman van de beklaagde aannam. Dat hij na het verhoor niet meer zou zijn opgetreden, doet geen afbreuk aan zijn hoedanigheid van raadsman van de beklaagde. Daardoor was hij niet plots geen advocaat van de beklaagde meer.

Dat als advocaat en, toen nog, plaatsvervangend magistraat zich zou hoeden voor onregelmatigheden kan vanzelfsprekend lijken. Dat is echter niet aangetoond, maar is vooral niet relevant. Dat hij, nu ere-vrederechter zijnde, daardoor geloofwaardigheid won en op krediet mocht rekenen, is niet noodzakelijk zo en alleszins is het evenmin relevant voor de beoordeling.

was geen getuige met betrekking tot de zintuiglijke vaststellingen over de niet-geringde fazanten. Dat wordt door de beklaagde ook niet ontkend.

heeft, als advocaat, het tot stand komen van de toestemming tot huiszoeking meegemaakt. Hij heeft de beklaagde daar ook bijstand bij verleend, zoals ook volgt uit de toevoeging die de beklaagde op het toestemmingsformulier aanbracht.

trad op als de raadsman van de beklaagde. Hij kan bezwaarlijk gehoord worden als getuige over de omstandigheden waarin de toestemming tot stand kwam. Als advocaat van de beklaagde is overigens volstrekt legitiem, partijdig. De betrouwbaarheid van zijn getuigenis is dan ook geenszins te garanderen. De advocaat kan zich ook beroepen op zijn beroepsgeheim.

De omstandigheden van de visuele vaststellingen, de toestemming tot huiszoeking en de betreding van het bewuste tuinhuis zijn volledig duidelijk. Er is ook geen enkele betwisting over de feitelijke gegevens daarvan. Het hof heeft hiervoor beslist dat er geen reden is tot bewijsuitsluiting of tot het vaststellen van de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering.

Er is geen enkele reden of noodzaak om als getuige te horen.

7. De feiten van de enige telastlegging zijn bewezen op grond van de dossiergegevens. De beklaagde heeft de feiten uitdrukkelijk erkend.

Alleen reeds de visuele vaststellingen van de natuurinspecteurs toen zij door het venster van het tuinhuis keken en de ongeringde fazanten zagen, leveren het bewijs van de telastlegging. De telastlegging slaat (enkel) op het in strijd met het Soortenbesluit houden van 40 ongeringde fazanten. De vaststellingen naderhand, bij het betreden van het tuinhuis, onder de (overbodige) dekking van de toestemming tot huiszoeking, voegen daar als bewijs op zich niets aan toe.

8. De eerste rechter motiveerde de straftoemeting als volgt:

"11. Krachtens artikel 16.6.1.§1 DABM kunnen de feiten worden bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 2 jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met één van die straffen.

12. De beklaagde heeft uitsluitend oog gehad voor het eigen belang als jager en heeft dat persoonlijk belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij de vrijwaring van natuur en biodiversiteit.

Hij was illegaal in het bezit van 40 fazanten en dit ongetwijfeld met het oog op (een even illegaal) introduceren ervan in het wild (artikel 17 Soortenbesluit). Dergelijke introductie kan immers het ecologisch evenwicht in het gedrang brengen. Daarvan zijn talrijke voorbeelden gekend zoals de muskusrat, de dwergeekhoorns in het Zoniënwoud...

Het is ook algemeen bekend dat het uitzetten van fazanten een negatieve impact heeft en bijgedragen heeft aan het verdwijnen van insecten, amfibieën en reptielen zoals de hazelworm.

Het uitzetten van gekweekte fazanten net voor de jacht om te dienen als makkelijk te schieten jachtwild is niet alleen weinig ethisch, het brengt de jagers die wel de regels strikt volgen in diskrediet.

13. De straf moet doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. Zo staat het ook in artikel 5 van Richtlijn 2008/99/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht.

De op te leggen geldboete moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de natuur ernstig genomen moet worden. In een verstedelijkt Vlaanderen moet zorgzaam omgegaan worden met de weinige en erg versnipperde

natuur.

Justitie dient er geen twijfel over te laten bestaan dat duurzame ontwikkeling en dus aandacht voor natuur en biodiversiteit belangrijk is, en dat de aantasting ervan kan rekenen op een degelijke en strenge handhaving.

Een straf moet ook van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en persoonlijk voordeel.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekent voor de gemeenschap een grote kost.

De beklaagde werd in het verleden reeds geverbaliseerd voor illegale jachtpraktijken en voor natuurmisdrijven begaan in het kader van de jacht. Voor het eerste werd hij bestuurlijk beboet, voor het tweede werd hem een bestuurlijke maatregel opgelegd. Daaruit trok hij geen lessen.

De hierna bepaalde effectieve geldboete is doeltreffend, evenredig en afschrikkend."

Het hof treedt deze motieven bij.

De beklaagde houdt voor het hof voor, nog steeds, psychisch te lijden door het feit dat de fazanten moesten worden afgeslacht. Dat dit moest gebeuren is enkel het gevolg van zijn onwettig handelen. De beklaagde meet zich ten onrechte een rol als slachtoffer aan.

De door de eerste rechter opgelegde geldboete is niet disproportioneel. Niets belette de eerste rechter, zoals ook het hof doet, voor de maat van de straf rekening te houden met het feit dat hij al eerder bestuurlijk werd gesanctioneerd en dit omwille van illegale jachtdaden.

De feiten werden gepleegd na 31 december 2016, zodat de geldboete te verhogen is met 70 deciem. De opgelegde vervangende gevangenisstraf en de maat ervan is nodig om de beklaagde ertoe aan te zetten de geldboete te betalen.

9. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie. De eerste rechter besliste juist over de kosten in eerste aanleg. Het hof veroordeelt hem ook tot de kosten in beroep.

Terecht legde de eerste rechter de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, de verplichting op tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de

occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelde de eerste rechter de beklaagde terecht tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd nu wel 58,90 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelde de eerste rechter de beklaagde ook terecht tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

10.1 De burgerlijke partij Vogelbescherming Vlaanderen vraagt voor het hof bevestiging van het beroepen vonnis. De eerste rechter veroordeelde de beklaagde tot betaling van een schadevergoeding van 1.750 euro, meer de vergoedende intresten vanaf 22 oktober 2022 tot 28 juni 2023 en de gerechtelijke intresten vanaf dan tot de betaling, meer de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 600 euro.

De beklaagde is op grond van artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek gehouden tot schadeloosstelling voor de schade die het gevolg is van zijn onrechtmatige daad.

De eerste rechter begrootte de morele schade in billijkheid terecht op 1.500 euro. Ook de materiële schade werd terecht in billijkheid begroot en wel op 250 euro.

Het hof verwijst naar de overwegingen onder de randnummers 22 en 23 van het beroepen vonnis en neemt deze over.

10.2 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering is de beklaagde gehouden tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Gezien het bedrag van de vordering van 1.750 euro zowel in eerste aanleg als in beroep, is het basisbedrag aan rechtsplegingsvergoeding 600 euro, namelijk voor een vordering tussen 750,01 euro en 2.500,01 euro.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

op strafgebied:

bevestigt het beroepen vonnis in al zijn beslissingen, met de enkele wijziging dat de vaste vergoeding nu 58,90 euro bedraagt in plaats van 58,24 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering in beroep, voor het openbaar ministerie begroot 160,15 euro;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij Vogelbescherming Vlaanderen van een bedrag van 1.750 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 22 oktober 2022 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 600 euro in eerste aanleg en 600 euro in beroep;

wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€42,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 31,80
Dagv. BP:	€ 30,79
	€ 145,59
+ 10 % :	€ 14,56
Totaal :	€ 160,15

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren
en in openbare rechtszitting van **31 mei 2024**
uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier